

Συνάντησις τρίτη:

Τὸ μυστικὸ νὰ εἶσαι γενναῖος!

(2011)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Ἕνας ἅγιος γέροντας, ἄνθρωπος ὀλίγων γραμμάτων, ἀλλὰ μεγάλων χαρισμάτων, ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ κελλί του καὶ πήγαινε καμιά φορά στὴν πρωτεύουσα, τὸν ρώταγαν: Τί κάνεις γέροντα; Ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε σταθερά: --«Πολεμῶ»!

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ἕνας διαρκῆς ἀγῶνας. Γιὰ νὰ μπορέση κανεὶς νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ προβλήματά της χρειάζεται πολλές φορές γενναία καρδιά καὶ πολλή τόλμη. Ἰδιαιτέρως δὲ ἡ ἐπιτέλεσις τοῦ καθήκοντος ἀπαιτεῖ πραγματικὸ ἡρωϊσμό. Διότι δὲν εἶναι εὐκόλο πρᾶγμα νὰ προχωρήσῃ στὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντός σου, μὲ ὅποιαδήποτε μορφή καὶ ἂν παρουσιάζεται τοῦτο, ὅταν ξέρης ὅτι οἱ ἄλλοι θὰ σέ ἐμποδίσουν, θὰ σέ ἐμπαΐξουν, θὰ σέ καταδιώξουν ἴσως.

Κι ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ χριστιανικὸ σου καθῆκον, τότε ...! Ἡ νοοτροπία, δυστυχῶς, τοῦ κόσμου εἶναι ἀντίθετη πρὸς τίς ἐπιταγές τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ γιὰ νὰ μείνῃ κανεὶς σταθερὸς στὶς ἀποφάσεις του, πρέπει νὰ εἶναι παλληκάρι. Καὶ τὸ καλὸ «παλληκάρι» χρειάζεται νὰ κατέχῃ ἕνα «μυστικὸ» καὶ νὰ «πολεμᾷ» ἀδιάκοπα.

Σήμερα θὰ γνωρίσουμε μερικά τέτοια παλληκάρια καὶ ποιὸ ἦταν τὸ μυστικὸ τους.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ--ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ:

«Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστόν»

Ἀκούω, παιδιά, πολλές φορές νὰ λέτε: Ποῦ νὰ ζήσουμε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο; Ποῦ νὰ σταθοῦμε; Ὅπου πᾶμε μᾶς εἰρωνεύονται, μᾶς ἐμπαΐζουν, γιατί εἴμαστε παιδιά τῆς Ἐκκλησίας, παιδιά τοῦ Χριστοῦ. Λοιπὸν, παιδιά μου, ὁ πρωτοπόρος στοὺς πνευματικούς ἀγῶνες, ὁ φλογερὸς ἀγωνιστὴς τῆς πίστεως, ὁ δρομέας τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, ὁ μέγας ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ὁμιλεῖ γιὰ τὸ μυστικὸ πού χρειάζεται νὰ κατέχῃς γιὰ νὰ εἶσαι παλληκάρι.

Βρίσκεται φυλακισμένος στὴ Ρώμη. Προαισθάνεται τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, τὸ τέρμα τῶν ἀγῶνων του, καὶ δίνει συμβουλές, τίς τελευταῖες, στὸν μαθητὴ του Τιμόθεο, ἔντονας, ζωηρὸς, βγαλμένος ἀπὸ τὰ τρισβαθὰ τῆς φιλόθεης ψυχῆς του.

Τοῦ γράφει λοιπὸν: «Ἔχε πάντα στό νοῦ σου τὸν Θεάνθρωπο Κύριο, Αὐτὸς εἶναι πρότυπο Ἀγωνιστῆ, Αὐτὸς ὁ Ἀθλοθέτης, Αὐτὸς ὁ Ἐμπνευστὴς τοῦ ἀγῶνα μας, Αὐτὸς ὁ Ἐγγυητὴς τῆς νίκης. Αὐτὸς ὁ Σωτὴρ μας, πού σταυρώθηκε γιὰ χάρι μας καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ κατάγεται ἀπὸ τὸν Δαβὶδ, σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, τὸ ὅποῖον κηρύττω καὶ γιὰ τὸ ὅποῖον «κακοπαθῶ» μέχρι σημείου, ὥστε νὰ εἶμαι φυλακισμένος καὶ ἀλυσσοδεμένος σὰν νὰ ἦμουν κακοῦργος. Μὰ μὲ ὑπομονὴ τὰ ὑποφέρω ὅλα χάριν ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐξέλεξεν ὁ Θεὸς γιὰ νὰ «ἐπιτύχουν» καὶ αὐτοὶ τὴν σωτηρία, πού μᾶς προσφέρει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ὅταν βρισκώμαστε σὲ κοινωνία μαζί του. Καὶ ἡ σωτηρία αὐτὴ συνοδεύεται μὲ αἰώνια δόξα» (Β' Τιμ. β' 8-10).

«Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστόν ἐνγηγεμμένον ἐκ νεκρῶν»!

«Ἔχε στό νοῦ σου πάντα τὸν Χριστό. Ἔχε τὸ βλέμμα σου στραμμένο σ' Ἐκεῖνον. Ἔχε τὴν καρδιά σου ὀλοκληρωτικὰ δοσμένη σ' Ἐκεῖνον, τὸν Μοναδικό, πού νίκησε τὸν θάνατο καὶ ζῆ ἀληθινὰ κοντά σου! Καὶ συντονίζει καὶ ἀσφαλίζει κάθε βῆμα σου...»! Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς νίκης.

Αὐτὸ ἔκανε κι ὁ ἔνδοξος Πολιοῦχος τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ Μυροβλήτης Δημήτριος. Σὲ κάθε βῆμα του εἶχε στό νοῦ καὶ στὴν καρδιά του τὸν Χριστό! Ἀλλὰ καὶ στὰ λόγια του εἶχε τὸν Χριστό!

Ἄφηνε τίς ἐπίσημες κρατικὲς ἀσχολίες του γιὰ νὰ τρέξῃ εἰς τὸν τόπο τῶν συνάξεων τῶν χριστιανῶν καὶ μὲ ζῆλο ἄρχιζε τὴν κατήχησι τῶν πιστῶν καὶ μάλιστα τῶν νέων. Δὲν φοβήθηκε ἀπὸ τὰ διατάγματα τῶν αὐτοκρατόρων καὶ συνέχισε νὰ κηρύττῃ τὸν εὐαγγελικὸ λόγο, ὀδηγώντας εἰς τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ πολλοὺς εἰδωλοάτρεις. Ἡ μορφή τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἀποτυπωμένη μέσα στὴν καρδιά τοῦ Δημητρίου καὶ ὁ λόγος Του ἦταν πάντοτε στὰ χεῖλη του.

Ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε, ἀλλὰ ὁ λόγος Του ἔμεινε ζωντανός. Οἱ ἅγιοι φυλακίζονται, θανατώνονται, ἀλλ' ὁ λόγος τους παραμένει ἀδέσμευτος καὶ ζωντανός.

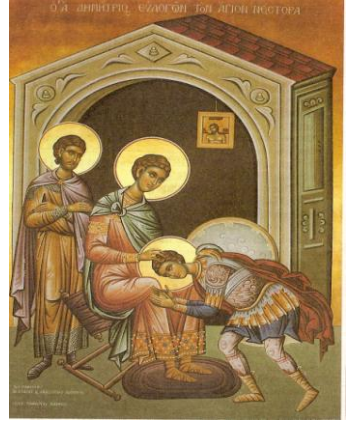
Ὁ ἅγιος καὶ μέσα στὴ φυλακὴ δὲν σταμάτησε τὸ ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς. Στόχος του; Κάθε μέρα νὰ ὀδηγῇ τουλάχιστον μιὰ ψυχὴ στό Χριστό.

Δὲν ἦταν κληρικὸς καὶ ὅμως ἦταν ἱεραπόστολος. Δὲν ἦταν θεολόγος καὶ ὅμως ἦταν κατηχητής. Ὁ νεαρὸς κατηχητής ἦταν πολὺ ἐλκυστικὸς στό λόγο του, ἀλλὰ καὶ πολὺ πειστικὸς. Εἶχε τὸν τρόπο νὰ ἐμπνέῃ τοὺς μαθητές του, νὰ τοὺς μεταδίδῃ τὸ γενναῖο καὶ ἡρωϊκὸ φρόνημα πού πρέπει νὰ ἔχουν οἱ πιστοὶ Χριστιανοί.

Τί ἦταν ὁ νεαρὸς Νέστορας; Ἄξιος μαθητὴς ἀγίου διδασκάλου. Ἕνας ἀθλητὴς πού τὸν προπόνησε ὁ ἅγιος Δημήτριος καὶ τοῦ ἔμαθε τοὺς κανόνες τῆς χριστιανικῆς ἀθλήσεως.

«Ν' ἀγωνίζεται κανεὶς γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν δύναμι τοῦ Θεοῦ».

Συγκινητική υπήρξε ή στιγμή, όπου μέσα στη φυλακή ο νεαρός μαθητής ζητά την εύλογία του διδασκάλου του για να αντιμετωπίση τον γιγαντώσωμο Λυαίο.

Ο Δημήτριος γονατίζει, ζητά την βοήθεια του Ίησού Χριστού, μετά τον εύλογεί, τον σταυρώνει στο μέτωπο και ο Νέστορας με θάρρος φεύγει. Τρέχει, φθάνει στο στάδιο, σηκώνει τα μάτια ψηλά και λέγει δυνατά: « **Θεέ του Δημητρίου, βοήθει μοι**». Σέ λίγα λεπτά, μπροστά στα κατάπληκτα μάτια των θεατών, έχει κατατροπώσει τον γίγαντα Λυαίο!

Μνημονεύει Ίησοῦν Χριστόν!

Ζητά από τον Θεόν του Δημητρίου να τον βοηθήση. Όρμα και νικά!!!

Νά τό μυστικό του! ✨ Πίστις και τόλμη!

Αυτό τό ίδιο μυστικό διέθεταν και ο Ίωσήφ και ο Νικόδημος, όταν αποφάσισαν να κατεβάσουν τον Κύριο από τον Σταυρό. Ο Ευαγγελιστής Μάρκος μάς λέγει για αυτούς και μάλιστα για τον Ίωσήφ ότι «**τολμήσας είσηλθε πρός Πιλᾶτον**», διότι «**ήν προσδεχόμενος τήν βασιλείαν του Θεού**» (Μάρκ. ιε' 43).

Χρειαζόταν πράγματι μεγάλη τόλμη και ήρωικό θάρρος, για να ζητήσει κανείς από τον ρωμαίο ήγεμόνα τήν άδεια να ένταφιάση τό σώμα του έσταυρωμένου Ίησού Χριστού. Ο Ίωσήφ, όμως, παραμερίζει αυτόν τον φόβο και μέ τόλμη και παρρησία άξιοθαύμαστη παρουσιάζεται στο ρωμαίο ήγεμόνα και ζητεί να του έπιτραπή να άποκαθλώση τό Πανάχραντο Θύμα. Χωρίς να υπολογίζει τήν θέσι του -- ήταν βουλευτής -- ούτε τίς κρίσεις και έπικρίσεις των ανθρώπων, μά προπαντός, άψηφώντας τίς άπειλές των άρχόντων, προχωρεί στο καθήκον άτρόμητος. Και τουτο, διότι έπίστευε στην βασιλεία του Θεού, που εκήρυττε ο Ίησοῦς Χριστός. Τήν ζούσε και τήν περίμενε αυτή τήν βασιλεία. Νά ποιό είναι τό μυστικό τής γενναιοψυχίας του. Τό μυστικό που τον έκανε να μην υπολογίζει τίς σκοτεινές δυνάμεις αυτού του κόσμου. Νά μην σκέπτεται τί θα πη και πώς θα τον κρίνη ο κόσμος.

Αυτή άκριβώς τήν δύναμι αισθανόντουσαν όλοι οι Άγιοι και όπως λέγει ο άπ. Παῦλος «κατηγωνίσαντο βασιλείας... ένεδυναμώθησαν από άσθενείας, έγενήθησαν ίσχυροί έν πολέμω...» (Έβρ. ια' 33-34).

Αυτή τήν βασιλεία του Θεού είχαν μέσα τους τά εκατομμύρια των χριστιανών μαρτύρων και δέν υπελόγιζαν τά φρικτά βασανιστήρια, ούτε τον θάνατο.

Ποιό ήταν τό μυστικό τής δυνάμεως και τής νίκης του Αγίου; (...)

Σωστά! Είχε στο νοῦ του πάντα τον Χριστό, τό βλέμμα του στραμμένο σ' Έκεῖνον.

Ο Άγιος ήταν άνώτερος άξιωματικός του Ρωμαϊκού στρατού, αλλά ήταν και άπλος στρατιώτης τής παρατάξεως του Κυρίου.

Πρός τά που έγείρε ή ζυγαριά των άξιων του Αγίου και γιατί; (...)

Βεβαίως! Στη ζυγαριά των άξιων που λειτουργήσε θαύμασια στην καρδιά του Δημητρίου, ή άξία «στρατιώτης Ίησού Χριστού» βάρυνε περισσότερο από τό άξίωμα του στρατηγού, διότι πάντα είχε στο νοῦ του τά λόγια του Παύλου: «**Συ οῦν κακοπάθησον ως καλός στρατιώτης Ίησού Χριστού**». (Β' Τιμ. β' 3).

Ποιό είναι, λοιπόν, τό μυστικό, για να είμαστε γενναίοι και τολμηροί;

Έτσι! Δέν είναι οι σωματικές μας δυνάμεις, ούτε οι διανοητικές ικανότητές μας. Δέν είναι οι θέσεις και τά άξιώματά μας, ούτε τά υλικά μέσα. Αλλά είναι ή δύναμις τής βασιλείας του Θεού, όταν έγκαθίσταται έντός μας. Αυτή μάς μεταβάλλει από άδυνάτους και φοβισιάρηδες σε δυνατούς και άτρόμητους, «**ως λέοντας, πῦρ πνέοντας**». Και είναι άλήθεια ότι ή εποχή μας χρειάζεται Χριστιανούς που τό σύνθημά τους είναι:

ΣΥΝΘΗΜΑ: «Μνημόνευε Ίησοῦν Χριστόν»!

ΕΦΑΡΜΟΓΗ:

Κι εσύ χριστιανόπουλο του 21^{ου} αιώνα κάνε Τον πρότυπό σου. Παρατήρησε τον κόπο Του, τον άθλο Του στο Γολγοθά, τό μαρτύριό Του και άκολούθησε τά ίχνη Του σε όποια δυσκολία ή θλίφι. Άτένιζε τον άναστημένο Νικητή και στήριζε μέσα σου τήν έλπίδα! Ζήτα Του να έρχεται κοντά σου οδηγός και βοηθός! Κράτα τό χέρι Του γερά σε κάθε βήμα σου! Κλείνε Τον στην καρδιά σου μέ τά Ίερά Μυστήρια τής Έκκλησίας + τήν Έξομολόγησι και + τήν Θεία Κοινωνία. Κοίταξε τους Άγίους, παρατήρησε τήν μορφή τους, ποιανού τό πρότυπο έχουν άφομοιώσει και άκολούθησε τους μέ ένθουσιασμό!

«Μνημόνευε», και σύ αδιάλειπτα «Ίησοῦν Χριστόν»! Έτσι θα νικήσης!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

Κύριε ο Θεός ήμῶν, είναι δικαίον να πιστεύουμε εις Σε, τον μόνον άληθινόν Θεόν και να έμπιστευώμεθα εις όλους τους λόγους Σου. Σε παρακαλούμε, φωτίζε μας, στήριζε μας και διδε μας σταθερή, θερμή και άκλόνητη πίστι, ώστε να μένουμε πιστοί εις το θέλημά Σου και να Σε όμολογούμε μέχρι τέλους τής ζωής μας. Αμήν.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Από τήν ζωήν των Αγίων. (Άρχιμ. Γεωρ. Ι. Δημοπούλου).
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Λυδία, Πρός τήν ΝΙΚΗΝ.

